

Lektion 1

Diamanternes Historie.

Diamant har hårdhed 10 på Mohrs skala, og er det hårdeste mineral, man kender. Det består udelukkende af kulstof. Diamanters ekstreme hårdhed skyldes krystalstrukturen. Hvert kulstofatom er bundet til fire andre kulstofatomer med en stærk covalent binding. Herved får alle atomer deres yderste elektronskal fyldt op. Diamanten har sit navn fra det græske adamas, der betyder uovervindelig og af det latinske adamare, der betyder "at forelske sig".

Diamanters og andre ædelstenens vægt måles i carat: 1 carat = 200 mg. I modsætning til karat, der fortæller om gulds renhed: 100 % guld er 24 karat.

Verdens mindste slebne diamant er 0,0006 carat. Verdens største diamant var på 3.106,00 carat (ca. 0,6 kg). Den var stor som en mands knytnæve, da den blev fundet ved Pretoria i 1905. Den fik navnet Cullinandiamanten.

Diamanter er fundet i alle verdensdele og er faktisk slet ikke, modsat manges opfattelse en sjælden ædelsten. Men det kan være svært og kostbart at udvinde, og store diamanter i fin kvalitet er sjældne.

I Grønland er der også fundet diamanter. Grønlands hidtil største diamant er 0,0703 carat (ca. 14 mg), da den blev fundet ved Søndre Strømfjord i 2005.

Diamanter bliver udvundet ved 2 metoder. I dag er den primære metode Pipe-(rør) udvinding, den sekundære metode, den alluviale udvinding.

Pipe- (rør-) udgravning

Diamanter er to til tre milliarder år gamle. Diamanter er skabt under stort tryk og høj temperatur tæt over den sejtflydende del af jordens indre, kappen. I ca. 120 km's dybde findes såkaldte diamantvinduer, som er betegnelsen for netop den kombination af tryk og temperatur, der skaber grobund for diamanter. Fra mere end 200 km's dybde trængte magma frem mod jordens overflade. Under opstigningen rev den flydende stenmasse stumper af den omgivende bjergart med sig. Passerede magmaet felter med diamant, kom diamanterne med i elevatoren på vej mod overfladen. Da magmaet størknede, stod en blød og porøs vulkansk bjergart tilbage omsluttet af

ældre bjergarter. Bjergarten kaldes kimberlit. Kimberlit findes oftest som to km lange, lodrette gulerodsformede rør eller som skiveformede gange i massiver af hårdere og ældre bjergarter. De gulerodsformede rør er 100 til 500 meter i diameter, og de skiveformede gange er sjældent bredere end 5 meter. Der skal i gennemsnit knuses 100.000 tons diamantførende kimberlit for at udvinde én sleben diamant på 1 carat.

Alluvial udgravning

Diamanter bliver udskilt fra den vulkanske bjergart, beskrevet ovenover, gennem erosion af jordens overflade og er af vandstrømninger ført ned til flodbredder og kystområder.

Processen består i at fjerne det øverste lag jord og med bulldozere eller i primitive miner med håndkraft og skovle at grave jorden op, vaske den og derefter udskille de fundne diamanter.

Diamanter

Selve navnet fremmaner visioner for rigdom, sjældenhed og mystik. Men er visionerne reelle eller indbildte? Er diamanten virkelig "Kongen af ædelstene", som det hævdes i mange reklamer? Og er det virkelig sandt, at "Diamonds Are Forever"™, som det hævdes i det nu berømte annonce-slogan skabt af NW Ayers i 1940'erne. Et slogan der er blevet vurderet som et af de bedste i det tyvende århundrede?

Sandheden er, at diamanter har en temmelig blakket fortid og en uvis fremtid. Ikke at diamanter forsvinder men risikoen for, at forestillingen om diamanter som sjældne og kostbare, er uvis. Hvorfor? Fordi hele diamantmarkedet har været baseret på et monopollignende markedssystem, der har eksisteret i over 100 år. Det er faktisk et af de eneste monopolistiske markeder, der har overlevet og blomstret indenfor den moderne kapitalistiske verdensøkonomi. Men lad os gå tilbage i tiden og forstå, hvordan disse krystaller af rent kulstof blev sådan en grundpille i verdensøkonomien.

Golconda, Indien

De første fund af diamanter skete for næsten 2400 år siden i Golconda, Indien. Og faktisk var Indien indtil 1730'erne den eneste kendte kilde til diamanter i verden. De første diamanter blev fundet

direkte på jorden, efter kraftigt uvejr havde skyllet de øverste lag af jord væk og derved frilagte diamanter, der var bragt op til overfladen fra jordens indre.

De lokale mente, at diamanterne blev dannet ved, at lynnedslag ramte jorden, og blev derfor anset for at være en gave fra guderne.

Golconda området er beliggende mellem to floder i det centrale Indien. De fleste diamanter blev fundet i disse floder, og var den vigtigste kilde til de indiske diamanter, før selve hovedåren blev fundet og forståelse af diamanternes oprindelse opdaget.

De fleste af verdens vigtigste diamanter kom fra Golconda-regionen i Indien. Navne som Koh-I-Noor, the Orlov, the Hope og the Sancy diamanterne kom alle fra denne region. Og selv i dag, anses diamanter fra Golconda-regionen som de fineste diamanter i verden. Hvorvidt disse diamanter er finere end andre, har nok mere med nostalgi og historie at gøre, da kvaliteten af en diamant afgøres af mange faktorer, som vi skal vende tilbage til senere.

Næsten alle disse kendte diamanter kom fra alluvialaflejringer i Golconda-regionen, og det var først med fundet af den primære kilde ved Majhgawab, at den sande kilde til de indiske diamanter blev endeligt kendt. Efter næsten 2400 års produktion, produceres i dag ca. 20.000 carat årligt. Golconda-navnet bruges ofte som et brand til at henvise til den fineste kvalitet diamanter, der sælges til overpris alene på grund af diamantens oprindelse. Da nogle kunder kun ønsker en ægte Golconda-diamant, er det vigtigt at kende navnet og ikke mindst dets historie for at forstå den overpris, der betales.

I 1700 tallet fandt man i Brasilien store diamantfund, som reddede den europæiske diamant-industri, der var ved at sygne hen på grund af mangel på råmateriale.

I 1867 fandt man de største fund af diamanter nogensinde i Syd Afrika, og selv i dag er Syd Afrika en stor eksportør af diamanter. De Beer overtog rettighederne med de Syd Afrikanske miner og sidder stort set med en monopollignende distribution af verdens diamanter.

Brasilien

Efter 2 tusind års udgravninger var Indiens Golconda-diamantminer i begyndelsen af det 17. århundrede ved at være udtømte. Heldigvis havde et nyt fund set dagens lys i den portugisiske koloni, Brasilien, i 1725 og var med til at genoplive den Europæiske diamant handel. Gennem den Brasilianske diamantperiode (1725-1860) pålagde den Portugisiske stat en "kongelig monopol-skat" på al diamantudgravning i Brasilien. Og hele industrien blev statsreguleret.

Reglerne var så skrappe at for at få en tilladelse til at udvinde diamanter fra den Portugisiske regering, skulle man deponere et depositum i guld til at dække fremtidige skatter på produktionen. Skatten, som var kendt under navnet "Royal Fifth", var 20 % af hele den forventede produktion i minen. Gennem Brasiliens diamantperiode blev der produceret mellem 50.000 og 250.000 carat rå diamanter pr. år.

Slavehandel og diamantindustrien

Alluviale udgravninger i Brasilien var mandskabskrævende arbejde, som betød, at slaver fra Afrika blev transporteret til Brasilien til brug i diamant industrien. Hovedstaden i Salvador De Bahia, på Bahia, de Todos os Santos i Bahia var det centrale samlingspunkt for den Portugisiske slavehandel i Brasilien. Selv i dag har Staten Bahia i Brasilien den højeste koncentration af sorte Afrikanere.

fra

Brasiliansk cascalhão udgravning (c. mid-1700s)

Sand og grus indeholdende diamanter kaldes på Portugisisk 'cascalho' eller 'cascalhão'. Det blev hånd-udgravet med skovle fra flodbredder, bakker og klippeudspring og dykkere (escafandro) hentede sand op fra flodbunden.

Materialet blev derefter vasket i slisker med løbende vand og derefter overført til træbassiner, kaldet faïca eller lavagem, hvor materialet blev yderligere findelt, og hvor de små rå diamanter til sidst med skarpt øje og sikker hånd blev plukket ud af sandet.

I starten var de Brasilianske diamanter ikke lige så attraktive som de Indiske, ligesom de var mindre. Men efterhånden som udbuddet af de Indiske blev mindre og mindre, tiltog populariteten af Brasilianske diamanter. I midten af det 17. århundrede blev Europa oversvømmet af Brasilianske diamanter, som betød, at priserne faldt kraftigt. Men den udvikling ændrede sig, da udbuddet faldt i begyndelsen af det 18. århundrede, i takt med minerne i Brasilien efterhånden blev udtømt. Brasiliens største diamant til dato er "Star of the South" en 254 ct. diamant fundet i 1854.

Alluviale diamantområder blev dannet ved, at diamantholdig kimberlit blev transporteret fra dets oprindelsessted gennem Amazonian Craton mod nord og San Fransisco Craton til Minas Gerais. Der er også diamantindeholdende kimberlit i regionerne Mato Grosso og Rondônia.

Merkantilismens gyldne tidsperiode

Det begyndte i det 16. århundrede. Handlende fra marranosområdet i Portugal rejste til det nordlige Europa. Nogle kom til Antwerpen, som stadig var under Spansk herredømme, men havde en mildere form for religiøse regler end den Iberiske halvø. Flere og flere flygtninge nåede til Holland, som efter opstand mod Spanien i 1570erne havde vundet selvstændighed, hvilket havde givet dets indbyggere mulighed for at udnytte kapitalismens fordele og skabe personlig velstand.

Da den spanske regering i Antwerpen i 2. halvdel af det 16. århundrede, blev klar over, at Marranoerne i det skjulte hengav sig til Jødedommens love, og besluttede derfor at udvise

dem, blev regeringen mødt med stærk modstand fra de kommunale myndigheder, som hævdede, at de (jøderne) bragte krydderier, frugter, store mængder af perler, ædelsten og andre ting til Antwerpen, og at dette skabte en stor profit til alle.

Maranoernes kommercielle succes i Holland var endnu mere succesfuld. Mens de langsomt vendte tilbage til Jødedommen, medbragte de et helt netværk af handelsforbindelser til de portugisiske kolonier uden for Holland. Den engelsk-jødiske historiker Jonathan Israel pointerer, at næsten al handel mellem 1595 og 1620, hvori disse "hollandske" jøder deltog, var med Portugal og dennes kolonier.

Via byerne Operate og Lissabon importerede de sukker, tømmer fra Brasilien og diamanter fra Indien (mest fra provinsen Goa). På denne måde bidrog de til deres by, Amsterdams, rigdom samtidig med, at de selv temmelig hurtigt blev rigere, eftersom diamanthandlen havde været inaktiv i Amsterdam indtil da. Denne travle handel afstedkom nu en videreudvikling af den lokale diamantpoleringsindustri. Den blev udført af kristne diamantpolerere, som var flyttet fra Antwerpen til Amsterdam.

Hvordan kom jøderne til at lære diamantpolering af disse kristne håndværkere? En kontrakt til "professionel træning" fra 1662 giver os følgende svar:

"Ishak Mocadt and Coenraed Windus, a certified diamond polisher, agree that Windus will instruct Aron Mocata, son of the aforementioned Ishak Mocadt, in the art and knowledge of polishing and cutting diamonds, until such time as he is able to instruct others in this profession as a teacher. Windus undertakes to come every weekday to work at the diamond-works (diamantmolen), literally: diamon-mills which the aforementioned Ishak Mocadt will erect and equip in his home, with the exception of the Jewish Sabbath and holidays; he also undertakes to bring the diamonds with him by himself. Windus will receive a salary of 90 gold coins...."

Dette er historien om en rig portugisisk-jødisk familie, som ønskede at deres søn skulle uddannes indenfor diamantpoleringsindustrien i sit eget hjem. I andre tilfælde, som kan spores tilbage til så tidligt som 1611, arbejdede unge jødiske mænd udenfor deres hjem, side om side med kristne lærlinge.

Efterhånden begyndte flere og flere af ashkenazy-jøderne at ankomme til Amsterdam i løbet af det 17. århundrede. Mange blev diamantpolerere, mens andre slog sig ned som købmænd. Efterhånden fik jøderne i så høj grad overtaget diamanthandlen, at de kristne diamantpolerere forsøgte at danne et diamantpoleringslaug, som skulle være forbudt for jøder at deltage i, men Amsterdams myndigheder modsatte sig dette ønske.

I løbet af det 18. århundrede udgjorde diamanthandlen en betydelig del af de aktiviteter, som "hof-jøderne" (jøder der var finansielle rådgivere, agenter og bankforbindelse for de mange kongelige i Europa) var involveret i. Det var vigtigt at kunne skaffe diamanter til de kongelige hof, så disse kunne bibeholde deres overdådighed og pragt.

I året 1865 arbejdede cirka 1400 i Amsterdam indenfor diamantindustrien, de fleste af dem jøder. Deres arbejdsgivere, diamantkøbmænd og juvelerere, talte cirka 50. 43 af disse var jøder. Der var under denne periode, i midten af det 19. århundrede, store udsving i størrelsen af profit indenfor diamantindustrien, og branchen havde stor arbejdsløshed i 1860'erne. Men præcis på dette tidspunkt begyndte det at lysne. I årene 1867 og 1870 blev der fundet store diamantminer i Sydafrika. Og på grund af de specielle forbindelser, som fandtes mellem Holland og Sydafrika, voksede den hollandske diamantindustri med en kraft som aldrig før. Denne periode kaldes for "Kap-Eraen", efter Kap Det Gode Håb. I begyndelsen fik diamantarbejderne en uhørt høj løn, men i 1875 begyndte nye kriser at true. Udbuddet oversteg efterspørgslen, og så faldt lønningerne betragteligt. Denne udvikling resulterede i, at diamantarbejderne var de første hollandske arbejdere, der udtrykte en stærk social bevidsthed, og som krævede fagforeninger. Senere blev diamantarbejdernes fagforening (ANDB) hjørnesteinen i det hollandske socialistparti, og dets leder, Henri Volk, var en af de vigtigste personer i den socialdemokratiske bevægelse i Holland. Han blev senere medlem af parlamentet, hvor han også støttede Zionismen.

De købmænd, der kun havde små forretninger, blev skubbet ud af markedet i løbet af meget kort tid. De store kapitalstærke dannede et syndikat med base i London (1890). På trods af dette vedblev Amsterdam med at være den mest fremtrædende "diamantby". Lige op til Holocaust befandt der sig stadig 3000 jødiske diamantarbejdere i byen.

Diamanthandlen var svundet meget ind i Belgien i løbet af det 18. århundrede og den første del af det 19. århundrede. Efter at Belgien havde opnået uafhængighed i 1830, rejste flere diamantpolerere fra Amsterdam til Belgien for at slå sig ned dér, hvilket medførte en begrænset aktivitet. Jødisk immigration fra Østeuropa (Østrigsk Galicja og Rusland) efter pogromerne (jødeforfølgelserne) i 1880'erne og krisen i Holland medførte en genopvågning af den belgiske diamantindustri. Der blev knyttet stærkere bånd mellem Belgien og Holland og skabt stærkere varige forbindelser mellem jøderne i de to lande. Forbindelser der skulle blive endnu stærkere under Den Første Verdenskrig, da mange belgiere flygtede til Holland efter, at tyske tropper havde indtaget Belgien. På denne måde blev Antwerpen igen et stort center for diamanter, hvor jøderne spillede en betydelig rolle.

Den nazistiske besættelse af Holland og Belgien betød selvfølgelig, at diamantindustrien i disse to lande blev betydeligt beskadiget, selvom nazisterne generelt gav længere snor og tillod et vist frirum for at kunne fastholde handlen med diamanter, en handel de profiterede på. Men det lykkedes for mange af diamanthandlerne at flygte til bl.a. USA og samtidig smugle store mængder

diamanter med sig.

I begyndelsen af 30'erne begyndte jødiske eksperter i diamantpolering at ankomme til landet, Israel, og begyndte der at udvikle en lokal diamantindustri i meget lille målestok. Dette blev begyndelsen

til diamantpoleringsindustrien i Israel, som skulle vokse sig meget stor efter oprettelsen af staten, Israel. De økonomiske realiteter i det unge Israel skabte et stort behov for industrier med et relativt simpelt element af import. Det kunne skabe store overskud efter at have undergået en professionel ekspertbehandling. På denne måde blev Israel et vigtigt centrum for et erhverv, som allerede havde en lang glørværdig jødisk tradition bag sig.

Den dominerende rolle, jøderne spiller indenfor diamanthandlen, har medvirket til brugen af en del

jødisk dialekt i forbindelse med den daglige handel. Yiddish og jødiske udtryk er blevet integrerede dele af den professionelle jargon blandt diamanthandlerne, og stadig i dag afsluttes en handel med ordene "mazal u'brachah" - selv mellem to ikke-jøder.

Sydafrika

Opdagelsen i 1867 af en diamantmine i Cape Colony, nu en provins i Sydafrika, ændrede grundlæggende ikke bare verdens udbud af diamanter men også vores opfattelse af dem.

Efterhånden som den årlige produktion af diamanter steg til det tidobbelte i løbet af de næste 10 år, blev det, der engang var et ekstremt sjældent materiale, nu mere tilgængeligt for det europæiske samfund, som blev stadigt rigere i disse år. Videnskaben opdagede, at diamanter stammede fra

vulkaner, og man fandt ud af hvem Cecil John Rhodes, Barney Barnato, Kimberley, og De Beers var. Sydafrika har siden fastholdt sin position som et af de store diamantforhandlerlande.

Historien om diamanterne i Sydafrika begynder mellem december 1866 og februar 1867, da den 15-årige Erasmus Jacobs fandt en gennemsigtig sten på sin fars farm, som lå ved Orange Rivers sydlige bred. I løbet af de næste 15 år fandt man flere diamanter i Sydafrika, end der var blevet fundet i Indien i løbet af de sidste 2000 år. Denne store udvinding af diamanter i Sydafrika skete samtidig med, at de brasilianske diamantdepoter var ved at være tømte og samtidig med en stor stigning i velstanden specielt i USA. Det sikrede, at diamantpriserne ikke faldt, som de havde gjort i forbindelse med de store diamantfund i Brasilien i 1730'erne.

De første diamantfund i Sydafrika var alluviale. I 1869 blev diamanter fundet langt væk fra floder og bække, først i gul jord og under hårde klipper, kaldet blå jord - senere kimberlit, efter minebyen Kimberley.

I 1870'erne og 1880'erne var Kimberley, som omfattede miner, der tilsammen producerede 95 % af verdens diamanter, genstand for store rivaliseringer. Mest opsigtsvækkende mellem Rhodes og Barnato, engelske immigranter, som grundlagde store mineselskaber. Rhodes vandt i 1888 og sammenlagde derefter de to mænds selskaber i et nyt selskab: De Beers Consolidated Mines Ltd, et selskab som stadig er synonymt med diamanter. Sydafrika er selv i dag en stor diamantproducent, målt på værdi, og vil formodentlig være det i en overskuelig fremtid.

Barney Barnato ankom til Sydafrika fra England i 1873, 20 år gammel. I 1876 købte han 4 fordringer i Kimberley-minen. Han fik et stort overskud og grundlagde senere Barnato Diamond Mining Co., som blev sammenlagt med Kimberley Central Mining Co. i 1883. Rhodes og Barnato kæmpede hårdt om de sidste aktier. I 1889 solgte Barnato sine aktier til Rhodes for 5,338,650 Pund, hvilket var 25,000,000 dollars. I 1896 forsvandt Barnato i havet på en sørejse på vej tilbage til England. Dødsårsagen formodedes at være selvmord.

Cecil John Rhodes, 17 år gammel, fulgte i 1870 med sin broder til Sydafrika. Han købte diamantfordringer og begyndte med stor succes at pumpe vandet væk fra dybe oversvømmede miner i Kimberley. Han blev, efter at have dannet De Beers Consolidated Mines, premierminister (nogen kalder ham ligefrem for diktator) i Cape Colony, og han brugte sine sidste år til at medvirke til dannelsen af Rhodesia (nu Zimbabwe). Rhodes døde som 49-årig i 1902, som en meget kontroversiel figur.

Afrika er det kontinent, hvorfra de fleste diamanter kommer, cirka 49 % af verdens produktion. De største ressourcer findes i kontinentets sydlige del, mens der er mindre koncentrationer i de vestlige og centrale dele. De største diamantproducerende lande er Congo (Zaire), Botswana, Sydafrika, Angola, Namibia, Ghana, Den Centrale Afrikanske Republik, Guinea, Sierra Leone, og Zimbabwe. De politiske uroligheder i nogle af disse lande har ført til en temmelig ustabil produktion og til svækkelsen af et miljø, som kunne sørge for kontrollen af minedriften.

Republikken Congo (Zaire): Med 18 % af verdens produktion er Congo en af verdens største diamantproducenter, målt i vægt af diamanter (20 millioner carat i 1995). Kun 6 % af denne produktion er af high gem-kvalitet. Andre 40 % består af små sten, kaldet near gem, som er skåret i Indien. Mbuji-Mayi er en af verdens mest udbytterige miner. I de seneste år har produktionen været cirka 5 millioner carat.

Jwaneng minen, som ligger i Botswana, er verdens mest værdifulde mine. Produktionen i 1995 var på 10.5 millioner carat og havde en værdi af 1.2 milliarder dollars.

Botswana er en anden af de største producenter af diamanter. De Beers opdagede tre verdensklasse kimberlitdepoter i Botswana mellem 1967 og 1973. Orapa åren, som blev fundet i

1967, er den andenstørste kimberlitåre i verden og producerer årligt cirka 5.5 millioner carat. Jwanengåren blev opdaget i 1973 under Kalahari Ørkenens sand og er med sine 10 millioner carat (1995) verdens anden mest produktive mine, målt i vægt af diamanter, men er den største målt i penge. To mindre årer blev opdaget i 1968: Letlhakane 1 og 2. Botswanas diamantreserver er enorme.

I de tidligere tider, mellem 1908 og 1910 blev diamanter udvundet af sandet ved kysterne i Namibia af arbejdere, der kravlede på deres hænder og knæ.

Namibia: I 1908 fandt en jernbanearbejder diamanter i en sandklit tæt ved Kolmanskop i Sydvestafrika (nuværende Namibia), som dengang var en tysk koloni. I 1909 blev der produceret næsten 500.000 carat der, og produktionen blev næsten tredoblet i løbet af de næste 5 år. Diamanterne var små, men af høj kvalitet. Sydafrika fik kontrol over Namibia efter Første Verdenskrig og solgte diamantlagrene til Consolidated Diamond Mines (CDM), som blev overført til De Beers i 1929. I 1994 blev CDM ændret til Namdeb Diamond Corporation Ltd. og bliver nu ejet i fællesskab af den namibiske regering og De Beers.

Andre afrikanske diamantproducenter:

- Angola
- Ghana
- Den Centrale Afrikanske Republik
- Guinea
- Sierra Leone
- Zimbabwe

2. verdenskrig

Ved udbruddet af 2. verdenskrig opstod der et stort behov for forskellige ting til brug for vedligeholdelsen af de allieredes og aksemagternes krigsmaskinel. Et af disse behov var diamanter af industriel kvalitet til brug i savklinger og andet værktøj. Og eftersom De Beers kontrollerede hele verdens produktion af diamanter af industriel kvalitet, og eftersom De Beers ikke interesserede sig for, hvilken politik deres kunder understøttede, kom jagten efter diamanter af industriel kvalitet til at betyde en enorm profit for De Beers ejere - lige meget hvem køberne af diamanterne var.

Den amerikanske regering var ikke glad for dette, og fik derfor nogle af USA's største industriforetagender til at forske i alternativer til De Beers monopolstatus.

General Electric satte sig for at skabe verdens første syntetiske diamanter. Mange andre typer

ædelstene havde allerede i flere årtier kunnet produceres syntetisk, så det var naturligt at tro, at også diamanter kunne skabes syntetisk. Herved ville De Beers kunne undgås, og USA's regering ville

kunne spare millioner af dollars. Og det lykkedes for GE. Men selvom de kunne skabe syntetiske diamanter, rapporterede de, at de ikke kunne producere dem i de mængder og i den kvalitet, der var brug for til militære og industrielle formål. Men dette skulle vise sig ikke at være hele sandheden: Senere fandt man ud af, at De Beers rent faktisk havde samarbejdet med GE om at holde de syntetiske diamanter ude fra markedet, således, at De Beers ikke ville komme til at miste sit diamantmonopol. Først længe efter opdagede man denne skandale, og De Beers blev anklaget for at have begået kriminelle handlinger overfor USA. Af en eller anden grund blev denne retssag aldrig til noget. Der verserer mange versioner af disse hændelser, men en ting er sikkert: Ingen af De Beers højerestående medarbejdere har kunnet rejse ind i USA uden omgående at blive arresteret. Og derfor har The Central Selling Organization sidenhen ikke kunnet sælge direkte i USA men kun gennem andre forhandlere og fra andre lande.

Men i 2004 tilstod De Beers så omsider, og gik med til at betale en bøde på 10 millioner dollars til USA, og kunne således formelt komme ind på det amerikanske marked. Det var på dette tidspunkt, at De Beers holdt op med at bruge navnet Central Selling Organization og gik over til at hedde The Diamond Trading Company i stedet. Det er i dag DTC, som kontrollerer salget og distributionen af rå diamanter fra mange af verdens kilder.

Og De Beers er nu gået i åben konkurrence med deres egne klienter og er begyndt at åbne forretninger i såvel New York som i flere andre byer.

Konfliktdiamanter

En af de virkelig ubehagelige sider, der er dukket op til overfladen i de seneste år, er kendt som konfliktdiamanter. Disse diamanter stammer fra kendte områder, hvor der er udbrudt borgerkrige for at opnå kontrol over diamantminerne. Disse borgerkrige er meget brutale, og de lokale indbyggere specielt i lande som Angola og Sierra Leone har været udsat for meget brutale overgreb og forbrydelser. Børn har fået skåret arme og ben af som et middel til at skræmme modstandere i kampen om kontrollen over minerne. Mange mener, at De Beers er involveret i disse problemer - først og fremmest fordi De Beers i dag overvåger alt diamantsalg i verden. Og når man ved, hvordan De Beers i dag kontrollerer diamantmarkedet, forekommer det ikke sandsynligt at disse bloddiamanter, som de også kaldes, skulle kunne afsættes, hvis ikke De Beers var involveret i handlen.

Der mangler dog stadig et afgørende bevis for dette eftersom, at alle handler med konfliktdiamanter foregår i det skjulte - der er ikke blevet fundet papirer fra disse transaktioner eller vidner, der har turdet fortælle om det endnu. Så spekulationerne fortsætter.

Diamantindustrien har for at modvirke dette i samarbejde med flere regeringer dannet Kimberleyprotokollen, der kræver, at der ved enhver handel med rå diamanter skal udstedes et certifikat, der garanterer, at der ikke er tale om en handel med konfliktdiamanter.

Diamanter bliver pakket i særlige forseglede æsker, og kun lovlige, certificerede diamanter må handles. Selvom dette ser godt ud på papiret, virker det dog ikke i praksis. Eftersom man ikke kan se på en diamant, hvor den stammer fra, er der reelt ikke mange muligheder for effektivt at stoppe denne handel. Måske bør man ikke kun fokusere på den ulovlige diamanthandel, der er med til at finansiere militsernes militære udstyr, men også fokusere på grundene til de krige der har skabt behovet for dem.

Diamantmarkedet i dag

Diamantindustriens fremtid er ukendt. Mens De Beers har kunnet kontrollere priser og distribution i mere end 100 år, er det et faktum, at der i dag er rigeligt med forsyninger af diamanter, og at De Beers er ved at miste deres monopol over markedet. Det er sandt, at diamantpriserne ligger temmelig fast, men dette skyldes et samlet ønske fra diamantproducenternes side om at have monopollignende priser. Det er simpelthen i deres interesse, at priserne holdes på et fast niveau, og derfor følger man De Beers' priser.

Spørgsmålet er, om det vil fortsætte på denne måde?

Der er to faktorer, der har indflydelse på ethvert økonomisk spørgsmål:

1: Udbud. Det er et faktum, at diamanter ikke er sjældne. Faktisk er de fleste farvede ædelstene langt mere sjældne end diamanter. Og hvis priserne på diamanter blev udsat for de samme markedsvilkår som priser på rubiner, safirer, ametyster etc., ville de være på niveau med priserne på akvamariner. Hvis man tænker på hvor sjælden f.eks. tanzanit er, burde denne ædelsten være langt dyrere end en tilsvarende diamant. Tanzanit kan kun findes et sted i verden, og kilden hertil er langt mindre end den til diamanter.

Men der er en faktor mere, der afgør prisen på diamanter, nemlig:

2: Efterspørgsel. Normalt siger man indenfor økonomisk teori, at udbuddet bliver modbalanceret af efterspørgslen: Hvis udbuddet går op, vil priserne falde, som vil resultere i, at efterspørgslen vil stige. Hvis udbuddet falder; vil priserne stige, og som resultat vil efterspørgslen falde. Dette er basal økonomisk teori, men det passer ikke på diamantpriserne. På diamantmarkedet forholder det sig sådan her: Udbuddet er højt, priserne er høje og efterspørgslen er stor. De Beers har i de

sidste årtier skabt et kunstigt behov, mens de har kunnet kontrollere priserne. Ved at bruge enorme summer på reklamer, som har skabt et kunstigt behov for diamanter og samtidig kontrolleret udbuddet, har De Beers kunnet holde priserne kunstigt oppe.

Spørgsmålet er nu, om De Beers vil være i stand til fortsat at kunne kontrollere markedet for diamanter ved kunstigt at holde priserne oppe? Eftersom flere og flere lande finder diamanter indenfor deres egne grænser i en tid, hvor efterspørgselen bliver holdt kunstigt oppe, er der en reel risiko for, at diamanterpriserne vil kunne falde drastisk, efterhånden som udbuddet bliver større og større - allerede indenfor de nærmeste år.

Som gemmolog, diamantergraderer, diamanterforhandler eller hobby-samler er det vigtigt at vide, at priserne er blevet holdt kunstigt oppe i over 100 år, og at man derfor skal holde nøje øje med prisudviklingen hele tiden.

© 2010 SSOG Scandinavian School of Gemology (Gauguin Trading ApS)

This information is intended for the sole use of registered students of the Scandinavian School of Gemology. It cannot be duplicated or distributed to anyone or anywhere without written permission from Scandinavian School of Gemology
